

for turde det dog være et Spørgsmaal til Overvejelse her i Tinget, om man virkelig skal gaa til en saa alvorlig Konflikt i et Spørgsmaal, hvor der dog til Forsvar for Regeringens Handling er ikke saa lidt positivt at fremføre. Heller ikke kan man lade være at bemærke, at naar der i den senere Tid udsendes visse Trompetstød i en vis Del af Oppositionspresen, da er det som Raab i Ørkenen, der kun finde Genklang nogle faa Steder. Det skulde derfor gøre mig meget ondt, om den Omstændighed, at den halve Million Kroners Udgift nu er optagen paa Statsregnskabet, skulde medføre nogen Forstyrrelse i det gode Samarbejde, der dog i mange Henseender fandt Sted under Samlingen i Fjor.

Med Hensyn til Aarets store Begivenhed, Lockouten, er jeg i fuldkommen samme gunstige Situation som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), idet jeg jo ogsaa stød uden for denne Kamp. Er det rigtigt, at man bedømmer en Kamp bedst, naar man ikke staar den alt for nær, er det dog paa den anden Side ogsaa rigtigt, at man vanskelig kan bedømme den korrekt, naar man staar den for fjernt. Medens jeg kan slutte mig til en Del af de Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte angaaende denne Sag, maa jeg dog som objektiv Tilskuer til denne Bevægelse sige, at jeg maa tage bestemt Afstand fra det ærede Medlem, naar han udtalte, at Arbejdsgiverne, da de først følte sig trygge og stærke i deres Organisation, fik Lyst til at slaa løs, og saa slog de løs og erklærede den store Arbejdsstandsning med Lethed, ja, det ærede Medlem sagde: maaske endog med Letsindighed. Jeg tror ikke, at den Beskyldning, som ligger i disse Udtalelser, har nogen Begrundelse i de faktiske Forhold. Lockouten blev jo erklæret i to Afsnit. Det første var, efter at det havde vist sig, at den Myndighed, med hvilken Arbejdsgiverne skulde forhandle, ikke havde Magt til at faa sine Tropper til at makke ret i de bekendte 7 jyske Byer, og hvis det er rigtigt, hvad der jo nu meddeles som oplyst ved Vidneforklaringer, at den Udsending fra Fagforbundet, som skulde paavirke de paa-gældende i de jyske Byer til at makke ret, har handlet imod sin Mission og tværtimod fremmet deres fra deres egen Hovedbestyrelse, afvigende Holdning, er det jo ikke saa underligt, at det var umuligt at komme paa rigtig Fod, og det var Basis for Erklæringen af Lockouten inden for et enkelt Fag. For nu at faa Orden i

disse Forhold og for at sikre sunde Arbejdsforhold i Fremtiden, opstillede Arbejdsgiverne deres Krav med dette Maal for Øje og sendte dem til den eneste Myndighed, de kunde forhandle med herom, men fik som Svar derpaa en fuldstændig afvisende, ja affejende Holdning fra Arbejderpartiets Føreres Side. Det var jo Grunden til, at Lockouten blev erklæret i den næste, store Udstrækning, og jeg kan da ikke skønne, at man med Rette kan sige, at det er med Letsindighed, at Arbejdsgiverne have erklæret denne Lockout. Begivenhederne have jo vist, at det var et skæbnesvangert Skridt, der foretoges fra Arbejderpartiets Føreres Side, baseret paa en mægtig Tillid til egen Styrke og en ikke mindre mægtig Mistillid til Modpartens Styrke. Jeg tør selvfølgelig ikke benægte, at der trods denne Afvisning vilde have været en Mulighed for at genoptage Forhandlingerne, — hvorledes det skulde ske efter en saa bestemt Afvisning, kan jeg ikke se, men Muligheden deraf tør man jo ikke benægte — men til at forstaa dette ret maatte man have en faglig Indsigt, som vi, der staa udenfor, ikke ere i Besiddelse af. Men hvor kan nogen tro, at Arbejdsgiverne med Letsindighed skulle være gaaede til et saadant Skridt? For det første medførte det jo en meget stor Risiko for dem selv, thi naar man kaster sig ind i en Kamp af denne Natur, maa begge Parter forud være paa det rene med, at de kunne komme til at trække det korteste Straa, og hvis det blev Arbejdsgiverne, vilde det være et haardt Slag for dem. Dernæst maatte jo Kampen, hvilken Udgang den end maatte faa, for Arbejdsgiverne selv medføre et enormt pekuniært Tab, og et stort pekuniært Tab indlader man sig ikke paa af ren Letsindighed. Arbejdsgiverne kunde tilmed ikke i mindste Maade vente at faa Godtgørelse for dette store Tab, saasom Kampen slet ikke drejede sig om noget som helst Lønspørgsmaal, og et heldigt Udfald for Arbejdsgiverne kunde derfor ikke bringe dem Indtægt igen. Det ærede Medlem har sikkert Ret i, at der inden for begge Kredse har været et Ønske om at gøre hinanden møre. Vi kunne jo kun glæde os over, at dette ikke lykkedes, glæde os for hele Samfundets Skyld, for begge Parters Skyld og ikke mindst for den store Mængde næringsdrivendes Skyld, som have lidt Tab i denne Tid. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) brugte nogle stærke Udtryk, som det ikke i mindste Maade er min Opgave som objektiv Betragter af Forholdene i Kampen at